

РОЗДІЛ 3. ПОЛІТИЧНІ ПРОБЛЕМИ МІЖНАРОДНИХ СИСТЕМ ТА ГЛОБАЛЬНОГО РОЗВИТКУ

Бабіна Валентина Олександрівна
Кудлай Ірина Володимирівна

Інформаційна політика та її роль у вирішенні міждержавних конфліктів

УДК 341
DOI <https://doi.org/10.24195/2414-9616.2022-6.9>

Бабіна Валентина Олександрівна
кандидат політичних наук,
доцент кафедри міжнародних відносин
та права
Національного університету
«Одеська політехніка»
просп. Шевченко, 1, Одеса, Україна
ORCID: 0000-0003-2796-5024

Кудлай Ірина Володимирівна
старший викладач кафедри
міжнародних відносин та права
Національного університету
«Одеська політехніка»
просп. Шевченко, 1, Одеса, Україна
ORCID: 0000-0002-6154-5245

Міжнародні конфлікти протягом всієї історії супроводжували людство. Світ стрімко змінюється, формується новий світовий порядок, суспільства стикаються з новими викликами, а науково-технічний прогрес, в тому числі в військовій та інформаційній сферах, сприяють тому, що конфлікти якісно змінилися і набули абсолютно нові форми.

Невід'ємною складовою національної безпеки держави завжди була інформаційна безпека. Її питома вага зростає прискореними темпами. Це, насамперед, обумовлено стрімким розвитком технологій засобів зв'язку та інформаційних технологій, що обслуговують численні портали Інтернету. Завдяки цьому розширюється сфера внутрішньої інформаційної діяльності, міжнародного інформаційного співробітництва.

Проте одночасно з'являються нові виклики національній безпеці, нейтралізація яких і потребує створення насамперед правового поля, у межах якого здійснювалося б інформаційне співробітництво, а також розробки та життя відповідних заходів політичного, економічного, технологічного характеру.

Інформаційна політика виходить, зокрема, з інформаційного суверенітету держави, відповідно передбачає захист національного інформаційного середовища та створення загальної системи охорони інформації. Йдеться про суспільне значущу інформацію, що стосується державотворення і основ етнічного буття. Суттєвим елементом інформаційної політики є забезпечення національної безпеки і такої її складової як інформаційна безпека.

Розвиток соціальних мереж, месенджерів і глобалізація світового співтовариства активно використовуються у військовій галузі не тільки з метою здійснення управлінських процесів, але й для ведення віртуальних бойових дій, які забезпечують реальні військові протистояння.

У статті досліджується інформаційна політика в умовах політичних конфліктів. Визначено загальні принципи, мету та значення інформаційної політики, виокремлено особливості та специфіку сучасних інструментів інформаційних війн у міжнародному геополітичному просторі; виявлено чинники, що впливають на інформаційне середовище держави; проаналізовано вплив ЗМІ та соціальних мереж на перебіг політичних конфліктів; запропоновано власні шляхи вдосконалення інформаційної політики в умовах політичного конфлікту на міжнародному рівні.

Ключові слова: інформаційна політика, політичні конфлікти, інформаційна війна, гібридна війна, типи конфліктів, ЗМІ, соціальні мережі.

Вступ. Необхідною умовою побудови і ефективного функціонування незалежної та суверенної держави є всебічне забезпечення її національної безпеки у всіх сферах діяльності держави як в межах своїх національних кордонів, так і світовому середовищі. Регулювання зазначеної діяльності визначається внутрішнім законодавством країни та ратифікованими дво- і багатосторонніми міжнародними угодами, які, за Конституцією України, стають частиною національного законодавства.

Державна інформаційна політика, як один із найважливіших напрямів внутрішньої та зовнішньої політики України, покликана забезпечити можливість реалізації нової економічної, організаційно-управлінської і науково-технічної моделі функціонування засобів масової інформації з метою задоволення громадських та індивіду-

альних потреб у межах єдиного інформаційного простору нашої країни. Його формування і розвиток, ефективне використання в інтересах суспільства, держави та її громадян залежить від повноти і досконалості нормативно-правової бази, відповідних організаційно-управлінських рішень.

Актуальність теми. Державна політика грає дедалі важливішу роль демократичному управлінні конфліктами. Зростаюча соціальна та культурна неоднорідність, економічна нерівність, глобалізація та зміна клімату є політичними проблемами, які навантажують можливості розвинених демократій щодо врегулювання конфліктів. Інформація відіграє вирішальну роль у теоріях міждержавної поведінки.

Загальносвітовою тенденцією в умовах посилення глобалізації є перетворення регіональних політичних конфліктів на глобальні, саме вони

чинять значний вплив на розстановку сил та перерозподіл сфер впливу на міжнародній арені.

Використання новітніх технологій і інформаційних стратегій, в умовах політичних конфліктів гібридного типу створює можливість швидких атак, дезінформації та ослаблення супротивників. Це зумовлює, все більшого поширення останніх, жертвами яких стають не лише військові, а й цивільне населення.

Мета і завдання дослідження. Мета статті полягає в тому, щоб дослідити вплив сучасної інформаційної політики держав на перебіг міжнародних політичних конфліктів та запропонувати шляхи вдосконалення інформаційної політики в умовах політичного конфлікту на міжнародному рівні з метою мінімізації негативних наслідків останньої. Реалізація поставленої мети обумовлює вирішення таких дослідницьких **завдань**:

узагальнити теоретико-методологічні засади наукових категорій «політичний конфлікт», «інформаційна політика» та «інформаційна війна»;

визначити загальні принципи, мету та значення інформаційної політики;

виокремити особливості та специфіку сучасних інструментів інформаційних війн у міжнародному геополітичному просторі;

виявити чинники, що впливають на інформаційне середовище держави;

запропонувати власні шляхи вдосконалення інформаційної політики в умовах політичного конфлікту на міжнародному рівні.

Методи дослідження. Теоретичну основу статті склали політологічні, юридичні, історичні та соціологічні праці та дослідження вітчизняних і зарубіжних авторів, що розкривають генезис, сутність і принципи вивчення природи політичного конфлікту, інформаційних війн та сучасної інформаційної політики держав.

В межах здійснюваного нами дослідження значний інтерес становить визначення інформаційної політики. В цілому, інформаційна політика, як один із найважливіших напрямів внутрішньої та зовнішньої політики України, покликана забезпечити можливість реалізації нової економічної, науково-технічної та організаційно-управлінської моделі функціонування засобів масової інформації з метою задоволення громадських та індивідуальних потреб у межах єдиного інформаційного простору нашої країни.

Більшістю розвинених країн прийнято національні програми побудови інформаційного суспільства. Відбувається перерозподіл інформаційних ресурсів, інформація стає тим національним ресурсом, ступінь розвиненості і використання якого визначає майбутнє місце конкретної країни у світовій системі економічних і політичних відносин.

Одночасно наслідки бурхливого розвитку інформаційної сфери, глобалізаційних проце-

сів супроводжуються появою принципово нових загроз інтересам особистості, суспільства, держави, національній і державній ідентичності членів світової спільноти.

В світі не існує країн де б держава не втручалась в сферу інформаційно-комунікаційних технологій, і, в першу чергу, тому, що держава, як правило, виступає одним з головних суб'єктів ринку новітніх технологій, а питання їх розвитку та впровадження це є питаннями національної безпеки та оборони більшості країн. Відповідно, метою інформаційної політики держави є створення політико-правових, економічних, організаційних та матеріально-технічних умов для формування сучасної моделі державної інформаційної політики, підвищення ефективності використання усіх видів інформаційних ресурсів і управління елементами інформаційно-комунікаційної інфраструктури, державної підтримки виробництва і розповсюдження вітчизняної інформаційної продукції, забезпечення розвитку та захисту вітчизняної інформаційної сфери виходячи з пріоритету прав і свобод людини і громадянина, її запитів та інтересів.

Як правило, встановлюється заборона використання інформації, яка може бути використана для закликів до повалення конституційного ладу, порушення територіальної цілісності, порушення громадянського порядку (з метою запобігання заворушенням чи злочинам), пропаганди війни, насильства, жорстокості, розпалювання расової, національної, релігійної ворожнечі, посягання на права й свободи людини щодо охорони здоров'я населення, підтримання авторитету і неупередженості правосуддя.

На сьогодні переважна більшість вітчизняних вчених погоджуються, що «інформаційна війна, це складова частина ідеологічної боротьби. Такі війни не призводять безпосередньо до кровопролиття, руйнувань, при їх веденні немає жертв, ніхто не позбавляється їжі, даху над головою, що породжує небезпечну безпечність у ставленні до них. Тим часом, руйнування, яких завдають інформаційні війни у суспільній та особистій психології за масштабами і за значенням цілком співмірні, а часом і перевищують наслідки збройних війн» [14].

На думку іншого вітчизняного дослідника, «інформаційна війна – це поширення інформації у спосіб, який формує у суспільстві чи групі людей потрібну точку зору, громадську думку, хід взаємодоповнюючих логічних думок, вичерпну систему поглядів щодо окремих питань на користь організатора інформаційної пропаганди» [8].

Результати. Надзвичайно важливим є інституціоналізація перебігу будь-якого конфлікту. Інституціолізовані конфлікти відбуваються в рамках соціальних інститутів, які дозволяють зробити їх підконтрольними чинним у суспільстві правилам політичної гри за відповідними правовими процедурами.

Врегулювання конфлікту передбачає зниження гостроти протиборства сторін, однак досягнутий між сторонами компроміс не може усунути причин конфлікту. Тому розв'язання конфлікту можливе переважно у спосіб вичерпання самого предмету спору, а не створення обставин, за яких конфлікт зовнішньо можна вважати врегульованим, проте, які зберігають загрозу рецидиву [5].

Реальне розв'язання конфліктів вимагає виявлення тих потреб, що їх утіснено. Оскільки різні верстви населення, політичні сили мають різні й навіть протилежні інтереси, зіткнення яких відбуватиметься завжди, то усунути появу конфліктів неможливо.

Невпинний розвиток і прогрес суспільства постійно супроводжується суперечливими і конфліктогенними явищами.

Мабуть, однією з умов стабільного і поступального розвитку суспільства може вважатися безперервне виявлення джерел і причин напруги та конфліктів, їх вчасне врегулювання.

Необхідним є зниження гостроти конфліктів шляхом поглиблення співробітництва між гілками влади, вирішення соціальних, матеріальних і національних проблем, забезпечення своєчасних реформ та правопорядку, підвищення ефективності рівня управління та виконавської дисципліни, зростання її авторитету серед населення. Все більш важливою постає оптимізація дії механізмів щодо запобігання, пом'якшення та нейтралізації негативних наслідків конфліктів в інтересах суспільства в цілому чи окремих його суб'єктів, а також застосування теоретичних та прикладних знань для направлення конфліктного процесу у правове русло.

Управління конфліктом – це мистецтво і процес цілеспрямованого, обумовленого об'єктивними закономірностями впливу на його динаміку з метою: а) вдосконалення і розвитку політичної системи чи окремих її складових, або б) їх підриву й руйнування.

Конструктивне розв'язання політичних конфліктів може бути забезпечено лише правовими та політичними шляхами і методами. Від культури і мистецтва управління політичними конфліктами залежить політична стабільність суспільства та його національна безпека.

Значний інтерес становить вплив на політичні конфлікти з боку держави та її органів. Цей процес включає такі види їхньої діяльності:

- прогнозування конфліктів;
- запобігання ескалації конфліктів чи її стимулювання;
- врегулювання конфліктів;
- розв'язання конфліктів [15].

Вони співпадають із назвою основних етапів управління політичними конфліктами.

Під прогнозуванням конфлікту мається на увазі виявлення передумов та з'ясування причин виник-

нення потенційного конфлікту, а також визначення його сутності, характеру й функціональної спрямованості та розрахунку його імовірних наслідків як для конфлікуючих сторін, так і для всього суспільства.

Запобігання ескалації політичного конфлікту другий етап управління та вид управлінської діяльності, спрямований на недопущення його загострення і розширення масштабів.

Стимулювання ескалації – це той же самий другий етап управління та вид управлінської діяльності, підпорядкований досягненню діаметрально протилежної мети, а саме – загостренню і розширенню масштабів конфлікту.

У випадку стимулювання деструктивного конфлікту всі зацікавлені в цьому сили повинні бути вкрай обережними і дотримуватися деяких вимог:

- бути готовими взяти на себе управління цим конфліктом; бути здатними перетворити деструктивний конфлікт на конструктивний;
- всіляко уникати дій, які можуть призвести до людських втрат та великих матеріальних збитків.

Врегулювання конфлікту – це, водночас, і третій етап управління ним, і процес, і вид управлінської діяльності, підпорядкований утриманню його в цивілізованих рамках, спрямуванню його розвитку в напрямку ефективного та конструктивного розв'язання. Він передбачає три підетапи:

- визнання конфлікту всіма конфлікуючими сторонами;
- легітимізація конфлікту, тобто досягнення згоди між конфліктантами щодо визнання та дотримання ними узгоджених норм і правил взаємодії;
- інституалізація конфлікту.

Проаналізувавши стан інформаційної політики держави, в контексті розв'язання політичних конфліктів можна виділити такі актуальні проблеми:

- реалізація конституційних прав і свобод громадян на інформацію;
- забезпечення постійного оновлення, збагачення та зберігання національних інформаційних ресурсів;
- проблема інформаційного обміну на регіональному та національному рівнях;
- вплив зарубіжного інформаційного продукту;
- наявність такої загрози інформаційної безпеки, як намагання маніпулювати суспільною свідомістю [12].

У царині засобів масової інформації традиційно переплітаються інтереси і дії трьох партнерів: держави, приватних корпорацій (бізнесу) і громадян.

Сучасна глобалізація інформаційного простору відкриває широкі можливості для громадської дискусії і плюралізму думок. Однак відкриття країни для глобального інформаційного простору несе в собі також низку ризиків для традиційного громадського мовлення [13].

Висновки. Основні наукові і практичні результати статті полягають у наступному:

1. За результатами дослідження було узагальнено теоретико-методологічні засади наукових категорій «політичний конфлікт», «інформаційна політика» та «інформаційна війна».

Ґрунтуючись на сучасних дослідженнях зарубіжних та вітчизняних вчених встановлено, що під політичним конфліктом розуміється зіткнення суб'єктів політики у їх взаємному прагненні реалізувати свої інтереси й цілі, пов'язані, перш за все, з отриманням влади чи політичного статусу в суспільстві.

Термін «інформаційна політика» може трактуватися як мінімум двома способами – у широкому і вузькому сенсі.

У широкому сенсі даний термін може розкриватися як політика в інформаційній сфері суспільства, утвореною сукупністю суспільних відносин з приводу інформації та інформаційної інфраструктури як об'єктів інтересів індивіда, суспільства і держави.

Виходячи із запропонованого вище підходу, інформаційна політика – це використання ресурсів публічної влади для вибору ефективних шляхів вирішення найбільш гострих проблем розвитку інформаційної сфери.

2. Відповідно метою інформаційної політики держави є створення політико-правових, економічних, організаційних та матеріально-технічних умов для формування сучасної моделі державної інформаційної політики, підвищення ефективності використання усіх видів інформаційних ресурсів і управління елементами інформаційно-комунікаційної інфраструктури, державної підтримки виробництва і розповсюдження вітчизняної інформаційної продукції, забезпечення розвитку та захисту вітчизняної інформаційної сфери виходячи з пріоритету прав і свобод людини і громадянина, її запитів та інтересів.

3. Аналіз сучасних інструментів інформаційних війн у міжнародному геополітичному просторі дозволяє стверджувати, що найбільш ефективними прийомами інформаційних атак на сьогодні є: дезінформація, поширення фейків, залякування, схематизм, глузування, вклинювання, фальшування та ін.

4. Досвід сучасних локальних війн та збройних конфліктів свідчить про зростання в них ролі інформаційної боротьби, яка набуває активного стратегічного характеру, ведеться як в мирний час, так і задовго до розгортання бойових дій та після їх завершення, без обмежень у просторі та часі та характеризується економічною доцільністю та високою воєнно-політичною ефективністю.

Виходячи з наведеного розуміння війни, можна стверджувати, що чим вищий рівень розвитку

інформаційної культури суспільства, що протистоїть агресії, тим менше шансів у ворога перемогти у «гібридній війні». Це пов'язано з тим, що агресор намагається вплинути на культурні, правові, політичні, ціннісні основи життєдіяльності суспільства та особистості, його завданням є змінити, деформувати світогляд людини на свою користь за допомогою засобів масової комунікації.

Активна участь недержавних акторів у сучасних регіональних війнах і воєнних конфліктах породжує ще одну їх особливість. Вони досить складно піддаються врегулюванню традиційними засобами дипломатії, до яких належать офіційні переговори і посередницькі процедури. Пояснюється це широким колом проблем, що впливають на перебіг цього зазвичай досить тривалого процесу.

Україна на сьогодні використовує малоперспективну модель інформаційного протистояння «пропаганда – контрпропаганда». Якщо і надалі намагатися протидіяти інформаційним кампаніям агресора у такий спосіб, Україна лише програватиме, адже агресор готувався саме до цього і має досвід, кошти та бажання воювати саме так.

До того ж контрпропаганда:

- є руйнуванням основ демократії, засадничі принципи якої, зокрема свобода слова передбачають функціонування правдивої інформації, якої люди потребують для формування думки та прийняття рішень;

- передбачає наявність цілей, які не належать до кола інтересів одержувача інформації, а отже, містить прихований вплив (маніпулювання) аудиторією;

- є неприпустимою для органів державної влади, які мають зберігати довіру громадян до себе.

5. Для адекватного вирішення проблем інформаційного простору України слід також розпочати окремі додаткові програми: освітянську (нові професії, а не лише тільки журналістика), академічну (жодна дослідницька установа в Україні не займається інформаційним простором), інформаційну (на зарубіжні аудиторії ми не готуємо на сьогодні нормальної інформаційної продукції).

Активне використання інформаційних операцій демонструють усі останні збройні конфлікти, хоча б тому, що сьогодні жодна держава в світі не може розпочати військові дії, не довівши світові їх легітимність.

Інформаційна сфера створює цілі країни, вона допомагає їхньому економічному та політичному становленню. Вона збільшує силу сильних, применшує слабкості слабких. Інформаційна сфера стратегічно вигідніша за будь-яку іншу. Вона дає можливість, вкладаючи менший ресурс, отримувати кращий результат. Світ починається і закінчується інформацією.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Актуальні проблеми інформаційної безпеки України : Аналітична доповідь Українського центру економічних та політичних досліджень ім. О. Разумкова. *Національна безпека і оборона*. 2021. № 1. С. 56.
2. Гаврилов І. Розвиток інформаційного простору: нові можливості, нові загрози. *Національна безпека і оборона*. 2021. № 1. С. 77-79.
3. Головченко В. І., Гондюл В. П., Зернецька О. В. та ін. Міжнародна інформаційна безпека: сучасні виклики та загрози. Київ, 2016. С. 97–100.
4. Гурковський В. Роль та місце принципів міжнародного права у сфері забезпечення інформаційної безпеки України. *Вісн. Укр. Акад. держ. управління при Президентіві України*. 2022. № 1. С. 496–500
5. Інформаційна безпека: проблеми боротьби зі злочинами у сфері використання комп'ютерних технологій / В. О. Голубєв, В. Д. Гавловський, В. С. Цимбалюк ; за ред. Р. А. Калюжного. Запоріжжя : Просвіта, 2018. 251 с.
6. Інформаційна війна – зброя масового знищення! *Українська правда*. 20 квітня 2016. URL: <https://www.pravda.com.ua/rus/articles/2006/04/20/4399050/> (дата звернення: 09.11.2022).
7. Інформаційний простір України. *Національна безпека і оборона*. 2021. № 1. С. 6–15.
8. Карпенко В. Інформаційний простір і національна безпека України. URL: <http://www.universum.org.ua> (дата звернення: 15.11.2022).
9. Котенко А. О. Гібридна війна як форма сучасного міжнародного конфлікту. *Міжнародні відносини. Серія «Політичні науки»*. 2017. № 13. URL: http://journals.iir.kiev.ua/index.php/pol_n/article/view/3070/2758 (дата звернення: 24.10.2022).
10. Литвиненко О. Інформаційна складова у сучасній гібридній війні проти України: виклики й загрози. *Укр. альманах*. 2016. Вип. 19. С. 171–174.
11. Ліпкан В. А., Максименко Ю. Є., Желіховський В. М. Інформаційна безпека України в умовах євроінтеграції : навч. посіб. Київ : КНТ. 2006. 280 с.
12. Міжнародна інформаційна безпека: сучасні виклики та загрози / за заг. редакцією С. М. Іванова. Київ : Центр вільної преси, 2016. 916 с.
13. Політичний енциклопедичний словник / за ред. Ю. С. Шемшученка, В. Д. Бабкіна. Київ, 2017. С. 173.
14. Смола Л. Інформаційно-психологічний складник «гібридної війни». *Національна безпека і оборона*. 2016. № 9–10. С. 68–71.
15. Hartig F. *Chinese Public Diplomacy: The Rise of the Confucius Institute*, Routledge, 2015. 214 p.
16. *International public relations and public diplomacy: communication and engagement* / edited by Guy J. Golan, Sung-Un Yang, Dennis F. Kinsey. New York : Peter Lang Publishing, Inc., 2015. 458 p.
17. The spread of the Italian diplomatic system. URL: <https://www.britannica.com/topic/diplomacy/The-spread-of-the-Italian-diplomatic-system#ref233744> (дата звернення: 24.09.2022).
18. Manor I. The digitalization of public diplomacy. *Palgrave Macmillan series in global public diplomacy*. 2019. 364 p.
19. Muchlinski D., Siroky D., He J., Kocher M. Comparing random forest with logistic regression for predicting class imbalanced civil war onset data. *Political Analysis*. 2016. № 24 (1). P. 87–103.

20. Rohner D. *Économie des conflits: revue de la littérature et guide à l'intention des acteurs de l'aide extérieure*, *Revue d'économie du développement. De Boeck Université*. 2018. Vol. 26 (4). P. 5–25.

REFERENCES:

1. Aktualni problemy informatsiyanoi bezpeky Ukrayiny: Analitichna dopovid Ukrayinskoho tsentru ekonomichnykh ta politychnykh doslidzhen im. O. Razumkova [Actual problems of information security of Ukraine: Analytical report of the Ukrainian Center for Economic and Political Research named after O. Razumkova]. *Natsionalna bezpeka i oborona*. 2021. № 1. S. 56 [in Ukrainian].
2. Havrylov I. Rozvytok informatsiynoho prostoru: novi mozhlyvosti, novi zahrozy [Development of the information space: new opportunities, new threats]. *Natsionalna bezpeka i oborona*. 2021. № 1. S. 77–79 [in Ukrainian].
3. Holovchenko V. I., Hondyul V. P., Zernetska O. V. ta in. Mizhnarodna informatsiyana bezpeka: suchasni vyklyky ta zahrozy. [International information security: modern challenges and threats]. Kyiv, 2016. S. 97–100. [in Ukrainian].
4. Hurkovskyy V. Rol ta mistse pryntsyypiv mizhnarodnoho prava u sferi zabezpechennya informatsiyanoi bezpeky Ukrayiny. [The role and place of the principles of international law in the sphere of information security of Ukraine]. *Visn. Ukr. Akad. derzh. upravlinnya pry Prezidentovi Ukrayiny*. 2022. № 1. S. 496–500 [in Ukrainian].
5. Informatsiyana bezpeka: problemy borotby zi zlochynamy u sferi vykorystannya komputernykh tekhnolohiy [Information security: problems of combating crimes in the field of computer technology use]. V. O. Holubyev, V. D. Havlovskyy, V. S. Tsymbalyuk ; za red. R. A. Kalyuzhnoho. Zaporizhzhya : Prosvita, 2018. 251 s. [in Ukrainian].
6. Informatsiyana viyna – zbroya masovoho znyshchennya! [Information war is a weapon of mass destruction!]. *Ukrayinska pravda*. 20 kvitnya 2016. URL: <https://www.pravda.com.ua/rus/articles/2006/04/20/4399050/> [in Ukrainian].
7. Informatsiyanyy prostir Ukrayiny [Information space of Ukraine]. *Natsionalna bezpeka i oborona*. 2021. № 1. S. 6–15 [in Ukrainian].
8. Karpenko V. Informatsiyanyy prostir i natsionalna bezpeka Ukrayiny [Information space and national security of Ukraine]. URL: <http://www.universum.org.ua> [in Ukrainian].
9. Kotenko A. O. Hibrydna viyna yak forma suchasnoho mizhnarodnoho konfliktu [Hybrid war as a form of modern international conflict]. *Mizhnarodni vidnosyny. Seriya "Politychni nauky"*. 2017. № 13. URL: http://journals.iir.kiev.ua/index.php/pol_n/article/view/3070/2758 [in Ukrainian].
10. Lytvynenko O. Informatsiyana skladova u suchasniy hibrydniy viyni proty Ukrayiny: vyklyky y zahrozy [The information component in the modern hybrid war against Ukraine: challenges and threats]. *Ukr. almanakh*. 2016 Vyp. 19. S. 171–174 [in Ukrainian].
11. Lipkan V. A., Maksymenko Yu. YE., Zhelikhovskyy V. M. Informatsiyana bezpeka Ukrayiny v umovakh yevrointehratsiyi. [Information security of Ukraine in the

conditions of European integration] : navch. posib. Kyiv : KNT, 2006. 280 s. [in Ukrainian].

12. Mizhnarodna informatsiyna bezpeka: suchasni vyklyky ta zahrozy [International information security: modern challenges and threats] / za zah. redaktsiyeyu S. M. Ivanova. Kyiv : Tsentr vilnoyi presy, 2016. 916 s. [in Ukrainian].

13. Politychnyy entsyklopedychnyy slovnyk [Political encyclopedic dictionary] / za red. Yu. S. Shemshuchenka, V. D. Babkina. Kyiv, 2017. S. 173 [in Ukrainian].

14. Smola L. (2016) Informatsiyno-psykholohichnyy skladnyk «hibrydnoyi viyny». [Informational and psychological component of «hybrid war»] Natsionalna bezpeka i oborona. № 9–10. S. 68–71 [in Ukrainian].

15. Hartig F. Chinese Public Diplomacy: The Rise of the Confucius Institute, Routledge, 2015. 214 p.

16. International public relations and public diplomacy: communication and engagement / edited by

Guy J. Golan, Sung-Un Yang, Dennis F. Kinsey. New York : Peter Lang Publishing, Inc., 2015. 458 p.

17. The spread of the Italian diplomatic system. URL: <https://www.britannica.com/topic/diplomacy/The-spread-of-the-Italian-diplomatic-system#ref233744> (дата звернення: 24.09.2022).

18. Manor I. The digitalization of public diplomacy. Palgrave Macmillan series in global public diplomacy. 2019. 364 p.

19. Muchlinski D., Siroky D., He J., Kocher M. Comparing random forest with logistic regression for predicting class imbalanced civil war onset data. *Political Analysis*. 2016. № 24 (1). P. 87–103.

20. Rohner D. Économie des conflits: revue de la littérature et guide à l'intention des acteurs de l'aide extérieure, *Revue d'économie du développement. De Boeck Université*. 2018. Vol. 26 (4). P. 5–25.

Information policy and its role in the resolution of interstate conflicts

Babina Valentyna Oleksandrivna

Candidate of Political Science,
Associate Professor at the Department
of International Relations and Law
National University "Odesa Polytechnic"
Shevchenko Ave., 1, Odesa, Ukraine
ORCID: 0000-0003-2796-5024

Kudlai Iryna Volodymyrivna
Senior Lecturer at the Department
of International Relations and Law
National University "Odesa Polytechnic"
Shevchenko Ave., 1, Odesa, Ukraine
ORCID: 0000-0002-6154-5245

International conflicts have accompanied humanity throughout history. The world is rapidly changing, a new world order is being formed, societies face new challenges, and scientific and technological progress, including in the military and information spheres, contribute to the fact that conflicts have changed qualitatively and taken on completely new forms.

Information security has always been an integral component of the state's national security. Its specific weight is growing at an accelerated pace. This, first of all, is due to the rapid development of communication technologies and information technologies that serve numerous Internet portals. Thanks to this, the scope of internal information activities and international information cooperation is expanding.

However, at the same time, new challenges to national security are emerging, the neutralization of which requires, first of all, the creation of a legal field within which informational cooperation would be carried out, as well as the development and implementation of appropriate measures of a political, economic, and technological nature.

The information policy comes, in particular, from the information sovereignty of the state, accordingly, it provides for the protection of the national information environment and the creation of a general information protection system. It is about socially significant information related to state formation and the foundations of ethno-national existence. An essential element of information policy is the provision of national security and such a component of it as information security.

The development of social networks, messengers and the globalization of the world community are actively used in the military industry not only for the purpose of implementing management processes, but also for conducting virtual combat operations that provide real military confrontations.

The article examines information policy in the conditions of political conflicts. The general principles, purpose and meaning of information policy are defined, the features and specifics of modern tools of information wars in the international geopolitical space are highlighted; factors affecting the information environment of the state were identified; the influence of mass media and social networks on the course of political conflicts is analyzed; own ways of improving information policy in conditions of political conflict at the international level are proposed.

Key words: information policy, political conflicts, information war, hybrid war, types of conflicts, mass media, social networks.